

Kız ve Koyun

Jane MEADOW

Kız ve Koyun

Jane MEADOW

Clara hardal sarısı yağmurluğuyla çakıllı yolda seke seke yürüdü, yeşil çizmeleri taşlarda çıtırdadı. Fırçalarla dolu bir bez çantası taşıyordu. Çitin ötesinde, yumuşak sesler ve uysal hayvanlarla dolu sessiz bir barınak bekliyordu. Bakıcı Maya kapıdan el salladı. 'Hoş geldin, Clara,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Tanışmanı istediğim özel biri var.'

Maya, Clara'yı tek başına duran bir koyunun olduđu küçük bir çayıra götürdü. Koyunun krem beyazı yünü, gri bir yüzü ve uzun, sarkık kulakları vardı. Boynunda küçük pirinç bir çingiraklı kırmızı bir tasma asılıydı. 'Bu Willow,' dedi Maya yumuşak bir sesle. 'Utangaç ama çok uysal.' Clara dizlerinin üstüne çöktü, çene hizasındaki kahverengi saçları öne düştü ve fısıldadı: 'Merhaba, Willow.'

Willow sakın kehribar gözlerini kırptı ve minik bir adım yaklaştı. Burnu seğirdi, Clara'nın uzattığı eli kokladı. Clara sabırla bekledi, çilli yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Koyunun çingırağı hafifçe tıngırdadı. 'Senden hoşlandım,' dedi Maya. 'Anlayabiliyorum.' Clara'nın içi ısındı, yüreği doldu. Willow'u her gün ziyaret edeceğini biliyordu.

Ertesi sabah Clara taze saman ve bir kova suyla geri döndü. Maya ona yalağı nasıl dolduracağını ve samanı tam olması gerektiği gibi nasıl yayacağını gösterdi. 'Koyunlar dikkatli bakım ister,' diye açıkladı Maya. 'Her şeyin tam yerinde olmasını severler.' Clara başını salladı ve işe koyuldu, küçük elleri dikkatle hareket ediyordu. Willow bir köşeden izliyordu, sarkık kulakları her seste seğiriyordu.

İşler bittikten sonra Clara çimenlere oturdu ve Willow'un yemesini izledi. Koyun samandan küçük lokmalar aldı, sonra bir yonca öbeğine doğru yürüdü. 'Aa,' dedi Clara, 'bunu daha çok seviyorsun!' Bir avuç yonca topladı ve uzattı. Willow mutlulukla çiğnedi, çingırağı şingırdadı. Clara gülümsedi. 'Bunu unutmayacağım,' dedi. 'Yonca senin favorin.'

Her gün Clara yeni bir şey fark ediyordu. Willow, yosunun kalın ve yeşil büyüdüğü yaşlı meşe ağacının altındaki yumuşak noktayı çok seviyordu. Saatlerce orada yatarı, krem beyazı yünü gölgelerle karışırı. Clara yanına oturur, sessiz ve hareketsiz kalırdı, koyun da başını Clara'nın dizine koyardı. Huzurlu, özel bir zamandı.

Bir öğleden sonra Clara tuhaf bir ses duydu. Alçak, gürleyen bir mırıltıydı, mutlu bir iç çekiş gibi. Willow bunu Clara yününü fırçalarken çıkarıyordu. 'Bu ses de ne?' diye sordu Clara Maya'ya. Maya güldü. 'Bu onun mutlu sesi,' dedi. 'Bunu yalnızca kendini güvende ve sevilmiş hissettiğinde çıkarır.' Clara'nın yüzü aydınlandı. Willow'un gizli dilini öğrenmişti.

Clara Willow'un alışkanlıklarını ezbere bilmeye başladı. Koyun en çok karahindiba yapraklarını severdi, ama yalnızca genç ve taze olanları. Kulaklarının kırmızı tasmanın hemen arkasından hafifçe kaşınmasını severdi. Ve dinlenmeye yerleşmeden önce her zaman üç kez esnerdi. Clara kendini gururlu hissetti. Willow'un neyi sevdiğini sormadan bile söyleyebiliyordu.

Bir gn bir grup ocuk barınaęı ziyaret etti. Koşup baęırıyorlardı, Willow geri ekildi, kulakları yassılaştı. Clara arkadaşının korktuęunu grd. Yavařça yanına yrd ve koyunun yanında durdu. 'Sorun yok,' diye fısıldadı. 'Sadece heyecanlılar.' Willow'un kulakları gevşeyene ve ıngıraęı minik, cesur bir řıngırtı ıkarana kadar yakınında kaldı.

Clara çocuklara nasıl sakin olunacağını gösterdi. 'Yavaş yürüyün,' dedi. 'Yumuşak konuşun.' Çocuklar denedi ve kısa süre sonra Willow ellerini koklamak için öne çıktı. Clara mutlu hissetti. Sessiz dostluğu ona önemli bir şey öğretmişti: nezaket, başkaları için güvenli bir alan yaratır. Maya tarlanın öbür ucundan ona başını salladı, uysal yardımcısıyla gurur duyuyordu.

O akşam Clara meşe ağacının altında Willow'la oturdu. Güneş batıyor, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyuyordu. 'Biliyor musun,' dedi Clara, 'eskiden yüksek sesle oyun oynamanın en eğlencelisi olduğunu düşünürdüm. Ama seninle burada oturmak da aynı derecede güzel.' Willow mutlu sesiyle mırıldandı ve başını Clara'nın kucağına koydu. Yıldızlar çıkana kadar orada kaldılar.

Clara ertesi gün küçük bir defter getirdi. Willow'un sevdiği şeylerin resimlerini çizdi: yonca, karahindiba yaprakları, yosunlu nokta ve mutlu mırıltı için küçük bir müzik notası. 'Bu bizim dostluk defterimiz,' dedi Willow'a. Koyun yumuşak burnuyla sayfaları dürttü. Clara güldü. 'Sanırım hoşuna gitti,' dedi ve Willow'un çingırağı onaylarcasına şingırdadı.

Maya defteri gördü ve gülümsedi. 'Çok şey öğrenmişsin, Clara,' dedi. 'Willow'u özel yapan bütün küçük şeyleri fark etmişsin. İyi bakım budur işte.' Clara'nın içi sıcacık oldu. Sadece yardım ederek başlamıştı, ama şimdi anlıyordu: her küçük nezaket hareketi onların sessiz, harika dostluğunu inşa etmişti.

Günler uzadıkça Clara ve Willow her öğleden sonrayı birlikte geçirdi. Clara en sevdiği kitapları yüksek sesle okurdu, Willow da geviş getirirdi. Bazen Clara yumuşakça şarkı söylerdi, Willow da alçak, gürleyen tarzıyla ona eşlik ederdi. Mutlu olmak için sözcüklere ihtiyaçları yoktu. Sessiz arkadaşlıkları yeterliydi.

Clara'nın ailesi barınağı ziyarete geldiğinde Clara gururla Willow'u tanıttı. 'Bu benim en iyi arkadaşım,' dedi. Annesi babası, Willow Clara'nın elinden yonca yerken gülümsedi. 'Çok tatlı,' dedi annesi. Clara başını salladı. 'Meşe ağacının altındaki yumuşak noktayı seviyor,' dedi. 'Ve keyfi yerindeyken mutlu bir mırıltı çıkarıyor.'

Sezonun son gününde Clara Willow'a veda etmek için sarıldı. 'Yakında döneceğim,' diye söz verdi. Willow gri yüzünü Clara'nın yanağına bastırdı ve yumuşak bir mırıltı çıkardı. Clara sarı yağmurluğuyla eve yürüdü, yüreği doluydu. Dostluğun sessiz olabileceğini ve küçük birine özen göstermenin sıradan bir günü gerçekten özel kılabileceğini öğrenmişti.